

POAN

**malé nedivadelní
studio**

ZO SSM NYMBURK I

CO JE TO ŽÍT? LIDSKY!

Verše a povídky autorů známých, méně známých a autorů zcela neznámých.

Verše a povídky věnované lidským vztahům. Těm nehezským a i těm, které by měly mít stále více místa mezi námi.

Scénář a režie	Milan Strotzer
Hudební spolupráce	Zdeněk Baštinec skupina Gradace
Technická spolupráce	Zdeněk Stromajer Jiří Fichtner Hana a Jiří Hronovi

Účinkují	Jiří Seidl Milan Strotzer a doufáme, že i jejich přátelé, byt v alternaci Jiří Teper Miluška Pilná Jiří Kulich Ladislav Gavroň
Hrají a zpívají	Zdeněk Baštinec Ladislav Zvěřina Jiří Hájek Jiří a Václav Kulichovi Václav Vacek

**Premiéra ve čtvrtek dne 11. dubna 1974 v 19 hodin ve vinárně
hotelu Záložna v Nymburce**

V druhé části večera

- Vám zahraje na kytaru absolvent brněnské konzervatoře
Zdeněk Baštinec
- bude Vám představen autor vystavených art protisů
Petr Říha

V třetí části večera

Vám přejeme příjemnou zábavu a zveme Vás na taneční parket. K tanci Vám bude hrát skupina Gradace.

A potom si řekneme dobrou noc a nashledanou. A my, kdož jsme si dali práci s prvním večerem POANu, věříme, že si řekneme nashledanou ještě mnohokrát a nejen jako účinkující s diváky. Věříme, že si to nashledanou řekneme jako spoluúčinkující a spolutvůrci dalších večerů. Dovolte, abychom tedy i těmito řádky vyzvali všechny zájemce o spolupráci ať už z oblasti slova napsaného, neb mluveného, z oblasti zpěvu a hudby, nebo z oblasti výtvarnictví, k společné práci v POANu. Jsme naplněni vírou, že se naše prozatím nepočetná skupinka rozroste a svou měrou přispěje k naplnění dalších hezkých večerů. Nabídky k spolupráci budou vítány u Milana Strotzera na číslech nymburských telefonů 3077 nebo 3466.

Co je to žít? Lidsky!

Musím stále brát do ruky pero.

Pero, to opsaný pero

a pod něj papír

a psát, o všem, docela o všem.

Pak do ruky vzít papír

a probodat všechno

— všechno, co je špatné.

A co je vlastně špatné

— třeba, když člověk vedle šlápne

uklouzne a pak —

a co pak?

Pak po něm šlapou

a když se nenechá ušlapat

tak — tak se ho bojí.

A proč je to tak,

tak blbě — řekněte proč?

Řeknete snad, pro slepičí kvoč

a nebo, že je to příroda.

A co když tomu nechci věřit.

Věřit, to není náhoda,

to je lidskost. A proč?

Protože se země točí?

Protože máme taky oči?

Protože vidíme slepě

a tudíž mnohdy nevidíme.

A co je to žít?

Lidsky!

M. Strotzer